สารบัญ

อารัมภบท : เรื่องเล่าจากคุณยายนิรนาม	13
ร้านรับจำนำของคุณยาย นกแก้ว และแมว	19
อาหารค่ำมื้อสุดท้าย ซี่โครงหมูพันชีส	35
กฎของเวลาสุทธิไม่เปลี่ยนแปลง	65
หญิงสันโดษผู้เลือกความรัก	93
เถ้าแก่ร้านอาหารจีนชาวไต้หวันโพ้นทะเล	123

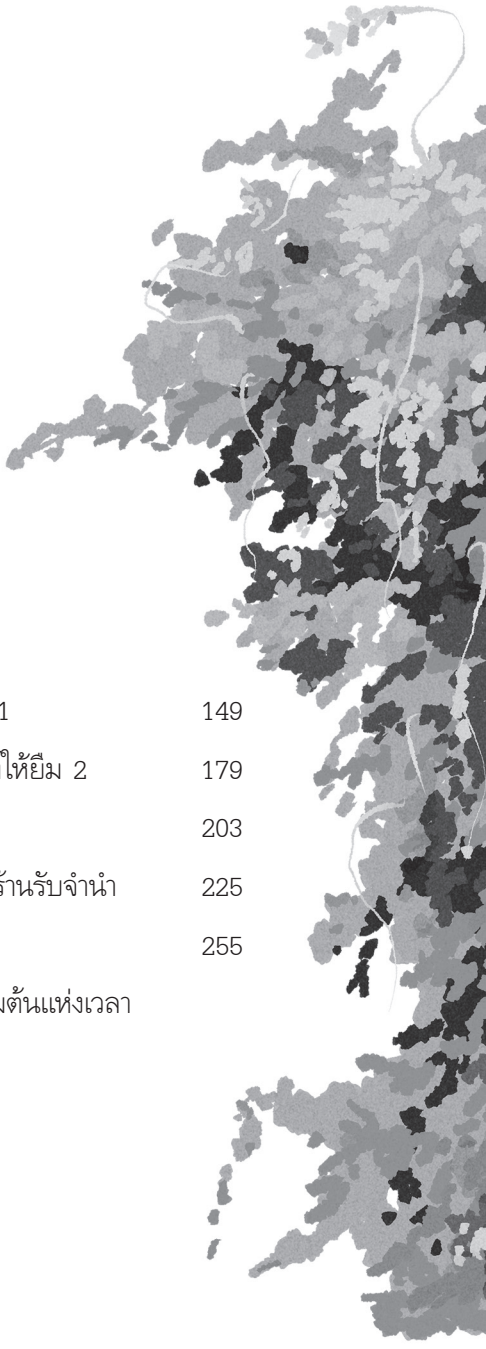

นักเลง - ผู้ไม่ผ่านเกณฑ์ให้ยืม 1 149

โจรกระชากใจ - ผู้ไม่ผ่านเกณฑ์ให้ยืม 2 179

ลูกค้าผู้ร้องเรียน 203

การอุทิศตนของคุณยายเจ้าของร้านรับจำนำ 225

บทส่งท้าย : 255

คุณยายผู้กุมความลับของจุดเริ่มต้นแห่งเวลา

สิ่งใดตรงเสมอลวงหลอก
ความจริงทั้งสิ้นโค้งคด
เวลาไซร้เดินทางเป็นวงกลม

- ฟรีดริช นีทเชอ (1844-1900, นักปรัชญาชาวเยอรมัน)

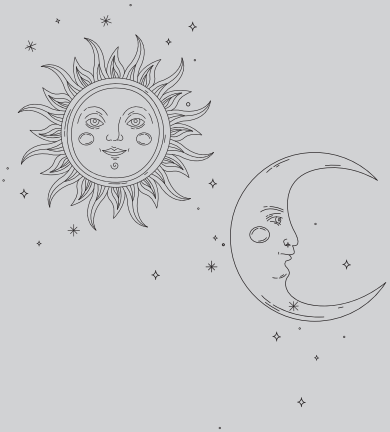

อารัมภบท

เรื่องเล่าจากคุณยายนิรนาม

เรื่องราวต่อไปนี้เป็นเรื่องที่ผู้เขียนได้ฟังมาจากคุณยาย ท่านหนึ่ง ซึ่งพบกันโดยบังเอิญที่ชานชาลาสถานีรถไฟสักแห่งในเมืองคังนึง ความจริงวันนั้นผู้เขียนตั้งใจจะจบชีวิตตัวเองที่นั่น ขณะนั้นผู้เขียนตกงาน แม้จบการศึกษาจากสาขาจิตรกรรมตะวันออกมหาวิทยาลัยศิลปะ H ชื่อดังในโซล แต่ประสบการณ์เดียวที่มีมาจากการจัดนิทรรศการสองครั้ง จึงตัดสินใจเป็นนักเขียนเว็บตูนเพื่อประทังชีวิต ขลุกตัววาดรูปอยู่แต่ในห้องเช่าไปวันๆ โชคดีที่ไม่นานก็ได้พบกับนายหน้าซึ่งช่วยแนะนำจนพาเว็บตูนไปลงบนแพลตฟอร์มยอดนิยมได้ แต่ความสุขอายุสั้น เพราะผลตอบรับจากนักอ่านแทบไม่มีดี

"พลอตทำเสียของมาก สมัยนี้ใครจะยังไปอ่านโรแมนซ์ฟีลอีซูอิลกับชิมซุนแออยู่อีก"

“ฝีมือการวาดระดับศิลปิน ยอมรับ! แต่การเล่าเรื่องเชยเกินอ่านแล้วอึดอัดสุด”

“เนื้อเรื่องไม่สนุกพอให้น่าติดตามเลย ผิดหวัง”

เส้นทางการเป็นนักเขียนเว็บตูนหาเลี้ยงปากท้องไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ รู้ตัวอีกทีก็ไม่เหลือกระทั่งซากความภาคภูมิใจจากการเป็นผลผลิตของมหาวิทยาลัยศิลปะชั้นนำ ลืมเรื่องที่จะเป็นจิตรกรอาชีพไปได้เลย ลำพังจะเอาตัวรอดตอนนี้ให้ได้ก่อนยังยาก ผู้เขียนซึ่งมาจากต่างจังหวัดมองไม่เห็นความหวังที่จะใช้ชีวิตอยู่ในโซลอีกต่อไป ความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ก็ร่อยหรอลงเรื่อยๆ

วันที่สายลมอุ่นของฤดูใบไม้ผลิพัดโชย ผู้เขียนขึ้นขบวนรถไฟมุ่งหน้าไปยังคังนึงราวกับถูกดึงดูดด้วยเสียงเรียกของใครบางคน เมื่อถึงปลายทางก็โดยสารต่อด้วยรถบัสสายใดสักสายพอเห็นทะเลนอกหน้าต่างก็สุ่มลงสักป้ายอย่างไร้แผน ห่างออกไปไม่ไกลมีสถานีรถไฟ แสงแดดกล้ากระทบหน้าผากจนร้อนวูบ ขณะที่โลกสว่างสุกใส ชีวิตของผู้เขียนกลับมืดมน สองเท้าเดินเลียบไปตามทางรถไฟ ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งบนม้านั่งในมุมเปลี่ยว

พลันอาการปวดศีรษะกำเริบ ผู้เขียนหยิบขวดโซจูในกระเป๋าออกมาดื่ม แล้วฉากหนึ่งในภาพยนตร์ก็ผุดขึ้นภายใต้สติที่เริ่มเลือนราง เป็นฉากผู้อพยพผิดกฎหมายผู้อาภัพจบชีวิตโดยการกระโจน

ขวางรถไฟที่แล่นฉิวราวธนู ผู้เขียนรู้สึกตัวอีกครั้งตอนที่เสียงหวูดแว่วเข้าหูจากไกลๆ คล้ายเป็นสัญญาณว่าเวลาใกล้หมดเต็มที

ขณะนั้นเอง หญิงชราโพกผ้าคลุมศีรษะและถือไม้เท้าก็ปรากฏตัวตรงหน้า บนบ่าของหญิงชราท่าทางใจดีมีนกแก้วเกาะส่วนที่ขามีแมวดำคลอเคลีย เธอกล่าวกับผู้เขียนว่า

“ดูรึ จะบั่นเวลาอันมีค่าที่ตัวเองได้รับและทอนชีวิตทิ้งเสียแล้ว เวลาคือของขวัญที่จักรวาลมอบให้แก่มนุษย์ มิใช่สิ่งที่มนุษย์อย่างเราจะสร้างขึ้นเองได้ แล้วมีที่ไหนกัน ของขวัญที่ยังไม่ทันใช้คุ้มค่าเช่นนี้จะทิ้งขว้างตามอำเภอใจ”

ผู้เขียนขยี้ตาเผื่อว่าจะฝันไป อดตกใจไม่ได้ที่หญิงชราซึ่งไม่รู้โผล่มาจากไหนมาพูดใส่แบบนั้น แต่พอคิดว่าอีกฝ่ายอ่านใจตนทะลุปรุโปร่งเหมือนคุณยายไม่มีผิด น้ำตาก็ร่วงพรู

“ฮึก ผมหมดหวังที่จะมีชีวิตอยู่ต่อแล้วครับ เวลาไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับผมทั้งนั้น มันเหมือนเป็นแค่ของฟุ่มเฟือยเหมือนเป็นเครื่องประดับที่เป็นภาระ ปล่อยผมตามลำพังเถอะครับ ผมจะได้บอกลาเวลาเสียที”

คุณยายมองผู้เขียนร้องไห้โยเยเป็นเด็กก่อนจะนั่งลงบนม้านั่งแล้วเอ่ยเสียงเบา

“พ่อหนุ่มน้อย ถ้าเธอรู้คุณค่าของเวลา เธอจะไม่อยากทอดทิ้งชีวิตตัวเองเลย สิ่งที่เธอต้องมีคือฝีไม้ลายมือในการเล่าเรื่องเท่านั้นเอง มา เดี๋ยวฉันจะเล่าให้ฟังว่าเวลาเป็นสิ่งล้ำค่าเพียงใด เรื่องราวนี้จะช่วยติดปีกให้เว็บตูนของพ่อหนุ่มและบำรุงขวัญ

กำลังใจในการมีชีวิตอยู่ต่อไป"

ผู้เขียนไม่ได้ลาโลกไปในตอนนั้น จึงได้มาพบกับทุกคนในตอนนี้ เรื่องราวที่คุณยายเล่าให้ฟังยังคงแจ่มชัดราวกับได้ยินเมื่อวาน เหมือนกับเวลานั่งติดหน้าจอในโรงภาพยนตร์แล้วคล้ายถูกดูดเข้าไปในเรื่อง ทว่าความง่วงที่ถาโถมทำให้ผู้เขียนผล็อยหลับไปในเวลาเดียวกับที่เรื่องราวจบลง เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้ง บริเวณม้านั่งก็ไร้ซึ่งเงาผู้ใด

เวลาผันผ่านมาจนปัจจุบัน ผู้เขียนเคยคิดว่าสิ่งที่ตัวเองเจอในเวลานั้นคือภาพหลอน หรือไม่ก็อาจจะเป็นเพียงฝัน การปรากฏตัวของคุณยายท่านนั้นจะเป็นจริงหรือไม่ก็ไม่สามารถยืนยันได้แล้วในตอนนี้

นับตั้งแต่บัดนี้ไป ผู้เขียนจะบอกเล่าเรื่องราวลึกลับที่ได้ยินมาจากคุณยายนิรนามแก่ผู้อ่านทุกท่าน ซึ่งผ่านการแต่งแต้มจินตนาการเพื่อเพิ่มความมีชีวิตชีวาให้เรื่องราว โดยหวังอย่างยิ่งว่าเรื่องราวนี้จะช่วยเตือนใจผู้ที่กำลังรู้สึกสิ้นหวังจนอยากจบชีวิตให้ตระหนักถึงคุณค่าของเวลาและชีวิตได้ ทั้งนี้ ผู้เขียนขอแจ้งล่วงหน้าว่าเรื่องราวนี้จะออกไปโลดแล่นสู่โลกกว้างในรูปแบบของเว็บตูนในอีกไม่ช้า หวังว่าทุกท่านจะเมตตาให้การตอบรับเป็นอย่างดี เพื่อที่ผู้เขียนจะสามารถดำเนินบทบาทนักเขียนเว็บตูนต่อไปได้ในอนาคต

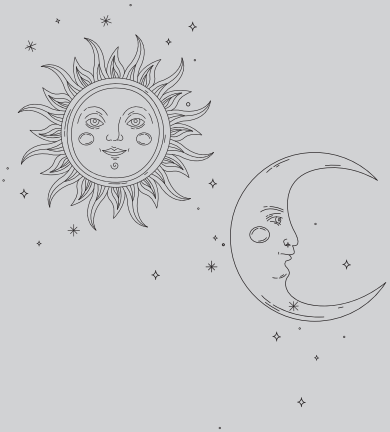

ร้านรับจำนำของ
คุณยาย นกแก้ว และแมว

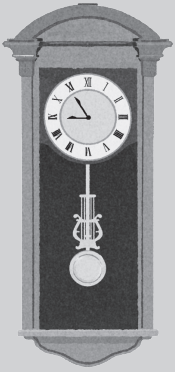

ณ ย่านร้านอาหารในชุมชนใหม่แถบชานเมืองโซล ท่ามกลาง
หาบเร่แผงลอยเนืองแน่น มีตรอกหนึ่งแคบชนิดไม่พอให้เดินเรียงสอง ตรงลึกเข้าไปในตรอกจะเจอกับอาคารสามชั้นเก่าๆ ชั้นแรกมีป้ายซอมซ่อของร้านอาหารจีนชื่อ 'ฮ่องกงบันจอม' ซึ่งเจ้าของเป็นชาวไต้หวันโพ้นทะเล มองไปชั้นสองจะเห็นป้าย 'ร้านไพ่ทาโรต์**' กับ '**รับแก้ทรงเสื้อผ้า' ส่วนชั้นบนสุดมีป้ายเล็กๆ ที่ระบุด้วยตัวหนังสือสีแดงว่า 'ร้านรับจำนำเวลา' และข้างกันนั้นเป็นสำนักงานไม่ทราบประเภทชื่อ 'สำนักงานวางแผน**'

แมวดำตัวหนึ่งโผล่มานอกหน้าต่างที่เปิดอ้าซ่าของร้านรับจำนำเวลา กระโดดจากกรอบหน้าต่างไปเกาะเถาไอวีที่เลื้อยด้านข้างอย่างน่าหวาดเสียว ก่อนจะปีนขึ้นไปบนดาดฟ้า แล้วกระโจนข้ามไปยังอาคารที่อยู่ติดกัน อันว่าพอพลบค่ำก็ได้เวลาออกหากินตอน

กลางคืน

มองลอดหน้าต่างเข้าไปจะเห็นหญิงชราร่างท้วม ผูกผ้าคาดผม สวมเสื้อตัวยาว ยืนถือไม้เท้าเดินทอดน่องอยู่ข้างใน ดูคล้ายกำลังบริหารร่างกายด้วยการเดินวนรอบละสิบก้าว โดยมีนกแก้วเลียนแบบท่าทางอยู่ในกรงมุมผนัง ครั้นได้หลายสิบรอบก็ไปหยุดยืนหน้ากระถางต้นวาสนาที่สูงชะลูดระเพดาน แล้วลูบใบไม้เรียวยาวต่ออีกหลายที

ทำเช่นนั้นแล้วหญิงชราจึงเดินกลับไปนั่งเก้าอี้ สูดกลิ่นเทียนหอมที่ส่งกลิ่นกำจรอยู่บนโต๊ะ แล้วยกแก้วน้ำเย็นขึ้นจิบพลางเหลือบมองนาฬิกาแขวน

เข็มวินาทีบนหน้าปัดบอกเวลาสิบเก้านาฬิกาห้าสิบนาที หญิงชราเบิกตายืนยันซ้ำ แล้วส่งข้อความไปยังปลายทางสักแห่งโดยไม่รอช้า โดยมีเนื้อหาดังนี้

ขณะนี้เป็นเวลาสิบนาทีก่อนครบกำหนด
แจ้งเพื่อทราบ หากไม่มีการติดต่อกลับมา
จะดำเนินการตามข้อตกลง

จากนั้นจึงกดส่ง อันเป็นสิ่งที่หญิงชราจะทำยามสังหรณ์ว่าผู้ยืมเวลาอดีตจะกลับมาร้านรับจำนำแบบเส้นยาแดงผ่าแปด โดยจะส่งสามสิบนาที ยี่สิบนาที หรือไม่ก็สิบนาทีก่อนครบกำหนด ยกเว้นต่อเมื่อรู้สึกได้ว่าผู้ยืมเวลาจะกลับมาแน่นอน หญิงชรา

หลับตาลงราวยี่สิบนาที ยังคงไร้การตอบกลับ เธอผู้เป็นเจ้าของร้านรับจำนำเวลาจึงทอดถอนใจ อดคิดไม่ได้ว่าคนสมัยนี้นับวันยิ่งไม่รักษาสัญญาเข้าไปทุกที

หญิงชราลุกขึ้นเดินทั้งไม้เท้าไปยังตู้หนังสือติดผนัง ซึ่งมีบัตรประชาชนเรียงรายบนชั้นแทนที่จะเป็นหนังสือ เยอะขนาดที่มองผาดเดียวก็รู้ว่าเกินร้อยใบ เจ้าของร้านรับจำนำยืนอยู่เบื้องหน้าหนึ่งในบัตรเหล่านั้น

“ช่างน่าเสียดาย แต่ฉันก็ช่วยไม่ได้เช่นกัน เพราะนี่คือกฎหลักการ หรือก็คือธรรมะของจักรวาล”

บัตรประชาชนที่ว่าเป็นของชายวัยสามสิบตอนปลาย ตั้งแต่ขอบใบลามไปถึงจุดหนึ่งกลายเป็นสีดำเสมือนถูกเผา บัตรอีกหลายสิบใบก็มีสภาพไม่ต่างกัน บัตรในช่องชั้นถัดลงมา และถัดลงมาจากชั้นนั้นเอี่ยมอ่องแวววาว ขณะที่บัตรจำนวนมากในช่องล่างสุดดำสนิทดุจเผาไหม้โดยสมบูรณ์

หญิงชราก้มลงไปมองชั้นสุดท้าย สองมือประสานกันขณะที่สีหน้าอ่านยากราวกับมองภาพหน้างานศพ ผ่านไปประมาณสิบวินาทีบทเพลง*เนลลาฟันตาซีอา*ก็บรรเลง

ในจินตนาการ ฉันมองเห็นโลกที่มีความยุติธรรม
ที่ซึ่งผู้คนใช้ชีวิตอย่างสงบสุขและซื่อสัตย์
ฉันใฝ่ฝันถึงจิตวิญญาณที่มีเสรีภาพเป็นอาจิณ

มันคือเพลงที่ใช้เป็นเสียงเรียกเข้า เจ้าของร้านรับจำนำจึงเหยียดกายขึ้นช้าๆ แล้วเดินไปยังต้นเสียง ฝีเท้าปราศจากความเร่งรีบอย่างสิ้นเชิง เมื่อยกโทรศัพท์ขึ้นรับสาย น้ำเสียงร้อนรนก็ดังลอดออกมาทันที

“คุณยาย ไม่สิ คุณเจ้าของร้าน ผมลืมครับ ผมตั้งใจจะกลับไปร้านรับจำนำตอนสองทุ่มตรง แต่ว่าดันเกิดเรื่องเสียก่อน ช่วยปล่อยผ่านไปสักครั้งได้ไหมครับ”

“นั่นไม่ใช่เรื่องที่ฉันทำได้ค่ะ การผิดสัญญาจะทำให้เวลาของลูกค้าดับสูญไปเป็นทวีคูณ นี่คือกฎที่ไม่อาจฝ่าฝืนได้ของจักรวาล สิ่งที่ลูกค้าต้องทำคือกลับมารายงานว่ารักษาคำพูดที่ให้ไว้ตอนทำสัญญาได้หรือไม่โดยไม่ผัดผ่อนเวลา”

“คุณเจ้าของร้าน ผมขอโทษครับ ความจริงแล้วผมทำความปรารถนาที่ระบุไว้ในสัญญาสำเร็จไม่ได้ ทำอย่างไรดีครับ”

“นั่นสินะคะ ความปรารถนานั้นไม่ใช่จะสำเร็จได้ง่ายๆ เลย แต่จะทำอย่างไรได้ล่ะคะ เวลาของลูกค้ากำลังลดลงอย่างรวดเร็วแล้ว และมันจะส่งผลต่อสถานะของลูกค้าในอีกไม่ช้า อาจจะประสบอุบัติเหตุ ล้มป่วย หรือไม่ก็ตกไปพัวพันกับเรื่องบางเรื่อง ทำให้เวลาของลูกค้าเหลืออีกไม่มาก”

น้ำเสียงของชายหนุ่มอ่อนระโหย

“รู้อย่างนี้ผมน่าจะเชื่อคุณเจ้าของร้าน หัวใจผมเต้นเร็วจนหายใจไม่ทันมาตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว ฉุกคิดได้ว่าผิดปกติก็นึกถึงคำที่คุณเจ้าของร้านพูดตอนทำสัญญาขึ้นมา ดูเหมือนเวลาของผมจะลดลง

อย่างรวดเร็วอย่างที่คุณเจ้าของร้านบอกจริงๆ ผมกลัว ไม่น่าเลย ผมจะทำอย่างไรดี”

คุณยายเจ้าของร้านรับจำนำกล่าวเนิบๆ

“ร้านรับจำนำให้ลูกค้ายืมสิ่งที่มีค่าที่สุดในโลกไปแล้ว ลืมเหรอคะ ลูกค้าต้องทำความปรารถนาให้สำเร็จและกลับมายังร้านรับจำนำในวันครบกำหนด เช่นนั้นฉันเองถึงจะได้รับค่าตอบแทน แต่มันผิดพลาดไปแล้วละค่ะ จิ๊ๆ”

พลันสัญญาณจากปลายสายก็ตัดไปกะทันหัน เกิดอะไรขึ้นน่ะหรือ สิ่งที่พอคาดเดาได้คือผู้ชายคนนั้นอาจถูกลูกปืนของใครสักคน หรือประสบเหตุร้ายแรงสักอย่าง หญิงชราปิดเปลือกตาลงตามด้วยถอนหายใจอย่างเสียดาย จากนั้นก็จับจ้องเทียนหอมบนโต๊ะ ไม่รู้สายลมแวะเวียนมาแต่ไหน รู้ตัวอีกทีเทียนหอมจึงดับไปเสียแล้ว

ขณะเดียวกัน บัตรประชาชนของชายหนุ่มบนชั้นหนังสือที่เคยเป็นสีดำก็กลายเป็นสีเถ้าถ่านประหนึ่งมอดไหม้ คุณยายเจ้าของร้านรับจำนำรำพันเสียงเบา

“อีกครั้งแล้วสินะ ที่สิ่งมีชีวิตโง่เขลาฝ่าฝืนกฎแห่งเวลาของจักรวาลจนสูญสิ้นเวลาไป โถ สิ่งมีชีวิตผู้น่าสงสาร ขอจงหวนคืนสู่ที่ที่จากมาโดยสวัสดิภาพ...”

ความเงียบงันไหลเวียนไปพร้อมกับเวลา

“ขอจงหวนคืนสู่ที่ที่จากมาโดยสวัสดิภาพ ขอจงหวนคืนสู่ที่ที่จากมาโดยสวัสดิภาพ ขอจงหวนคืนสู่ที่ที่จากมาโดยสวัสดิภาพ”

เจ้าของเสียงที่เปล่งถ้อยคำเดิมซ้ำๆ คือนกแก้ว มันบินออกจากกรงมาเกาะบ่าเจ้าของร้านรับจำนำ

“ใช่แล้วละ ไครอส เป็นโชคชะตาของพวกเราทุกคนที่ล้วนต้องกลับไปสู่ที่ที่จากมา แม้แต่เธอเองก็เช่นกัน นั่นคือระเบียบของสิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่ครอบครองเวลา จะลืมไม่ได้เด็ดขาด”

นกแก้วเลียนเสียงตามอีกครั้ง

“ระเบียบของสิ่งมีชีวิต ระเบียบของสิ่งมีชีวิต ระเบียบของสิ่งมีชีวิต”

เจ้าของร้านรับจำนำลูบหัวไครอสอย่างพึงพอใจ พร้อมกับจุดเทียนหอม

ร้านรับจำนำปิดทำการเวลาสามทุ่ม หญิงชรามองนาฬิกาแขวน เพ่งแล้วเพ่งอีก ในตอนที่เหลืออีกประมาณห้านาทีสุดท้าย มีชายหนุ่มคนหนึ่งเปิดประตูถลันเข้ามาในร้าน ก่อนเดินดุ่มมาหน้าลูกกรงพร้อมกับโพล่งขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“คุณเจ้าของร้าน ผมมาตรงเวลานะครับ วันนี้วันที่สิบห้าเดือนตุลาคม เวลาสามทุ่ม ถูกต้องไหมครับ”

คุณยายเจ้าของร้านรับจำนำยื่นหน้าลอดออกไปนอกซี่เหล็ก

“ก่อนอื่นเลยนะ ใครคะเนี่ย”

“ผมนักศึกษามหา’ลัยที่มายืมเวลาหนึ่งวันไปเมื่อสัปดาห์ก่อน

ไงครับ คุณเจ้าของร้าน วันที่ผมสัมภาษณ์งานกับบริษัทระดับโลก แม่ของผมถูกชนแล้วหนีระหว่างทางกลับจากไปสวดมนต์ตอนเช้า จนเสียชีวิต ผมบังเอิญเจอนามบัตรของร้านรับจำนำเวลาเลยได้มาที่นี่"

หญิงชราพยักหน้าเป็นเชิงนึกออก แล้วจึงบอกรหัสผ่านกลอนประตูลูกกรง

"กด 7777* เข้ามาได้เลยค่ะ"

ครั้นแล้วนักศึกษาหนุ่มจึงกดปุ่มหมายเลขเข้าไปข้างใน จากนั้นค่อยๆ เดินไปนั่งเก้าอี้ตรงข้ามโต๊ะ กลิ่นอ่อนๆ ของเทียนหอมลอยอบอวล เจ้าของร้านรับจำนำหยิบบัตรประชาชนใบหนึ่งจากตู้หนังสือมาวาง และหยิบเอกสารออกมาจากแฟ้มอีกหนึ่งใบ ซึ่งก็คือหนังสือสัญญาการยืมเวลาอดีตของเขา

"รักษาสัญญาดีมากค่ะ ลูกค้ายืมเวลาไปหนึ่งวันตอนสามทุ่มของวันเสาร์ที่แล้ว และกลับมาได้ตรงเวลา น่าโล่งใจจริงๆ"

นักศึกษาเกาหัวแกรกๆ ท่าทางเหมือนมีเรื่องอยากพูดมากมาย หญิงชราจึงให้โอกาสนั้น

"ตอนแรกผมไม่เชื่อด้วยซ้ำครับว่าจะกลับไปในอดีตได้ อย่างกับปาฏิหาริย์เลย ผมลองหยิกแก้มตัวเองตั้งหลายที แต่ไม่ว่าอย่างไรมันก็คือเรื่องจริง ผมเลยพยายามเต็มที่ที่จะทำให้ความปรารถนาอย่างการช่วยชีวิตแม่สำเร็จตามสัญญา สุดท้ายผมเลือกสละสิทธิ์สัมภาษณ์กับบริษัทระดับโลก แล้วกลับไปบ้านเกิดเพื่อช่วยชีวิตแม่ ปัจจุบันแม่จึงยังมีชีวิตอยู่ ขอบคุณมากๆ เลยนะครับ"

หญิงชราเพ่งมองใบหน้าของนักศึกษาหนุ่มอย่างล้ำลึก ราวกับมองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดหนึ่งวันอดีตที่เจ้าตัวใช้ไปผ่านดวงหน้า

“ถูกต้องเลยค่ะ ลูกค้าบรรลุความปรารถนาได้อย่างที่บอกเก่งมาก คุ้มค่าจริงๆ ที่ฉันเชื่อใจและให้ยืมเวลาไป เห็นทีญาณของฉันจะยังไม่ถึงกับสนิมเกาะ”

คุณยายเจ้าของร้านรับจำนำแย้มยิ้มก่อนจะถาม

“ยากไหมคะ”

“ผมคิดว่าถ้ากลับไปอดีตได้ การทำให้ความปรารถนาสำเร็จและกลับมาที่นี่โดยรักษาเวลาจะเป็นเรื่องง่าย แต่ไม่ใช่เลยครับ ผมเจอสิ่งยั่วยุหนักมาก ทั้งแฟนที่พยายามรั้งให้ไปต่างประเทศด้วยกัน ทั้งตัวผมเองที่คิดฟุ้งซ่านขึ้นมาว่า ‘ไม่ว่าอย่างไรเหตุการณ์ที่แม่ถูกรถชนเสียชีวิตก็คงจะเกิดขึ้นซ้ำอีกอยู่ดี’ การเอาชนะสิ่งยั่วยุเหล่านั้นทำทรมานใจเอาเรื่องเลยครับ ถึงสุดท้ายผมจะขัดขวางไม่ให้แม่ประสบอุบัติเหตุได้ แต่ผมกลับไม่อยากกลับมาที่นี่ในเวลาปัจจุบันแล้ว เกิดตัดสินใจผิดไปผมคงรักษาสัญญาที่ว่าจะกลับมาที่นี่ในวันครบกำหนดไม่ได้แน่ ผมคิดว่าสวรรค์คงช่วยผมเอาไว้”

“ใช่แล้วค่ะ คนมักคิดว่าพอกลับไปในอดีตแล้ว ทุกอย่างจะเป็นใจไปเสียหมด ทั้งที่กลับไปได้ไม่ได้หมายความว่าจะแก้ไขสิ่งต่างๆ ได้อย่างราบรื่นไร้เงื่อนไข อดีตที่กลับไปก็ยังคงเหมือนเดิมกับในเวลานั้น จิตใจมนุษย์เองหรอกโอนเอนเหมือนต้นอ้อ เพียงมีความตั้งใจแน่วแน่ ความปรารถนาย่อมลุล่วงได้อยู่แล้ว แต่เพราะ

จิตใจที่เปลี่ยนแปลงไปทุกขณะต่างหากที่ทำให้ไม่อาจสมปรารถนาได้โดยง่าย"

นักศึกษาหนุ่มผงกศีรษะอย่างเห็นด้วย หญิงชรากล่าวต่อ

"เอาละ ถ้าอย่างนั้นเรามาคิดค่าตอบแทนกันเลยดีกว่า ฉันไม่ได้ทำงานนี้ฟรีๆ อยู่แล้วน่ะค่ะ ไม่ลืมใช่ไหมว่าการยืมเวลาไปก็มีราคาที่ต้องจ่าย"

"ครับ ผมจะจ่ายแน่นอน เพราะอย่างนั้นผมถึงได้มาที่นี่ในวันนี้"

"แล้วรู้ไหมคะว่าเวลาที่ต้องชำระคืนคือเท่าไร"

"สิบเก้าปีกับหกสิบห้าวันครับ"

วิธีการคำนวณเป็นอย่างนี้ เวลาที่ยืม ในที่นี้คือ 24 (หนึ่งวันเท่ากับยี่สิบสี่ชั่วโมง) x7 ที่มาจากระยะเวลาในการยืม (หนึ่งสัปดาห์ตายตัว) x1,000 ฉะนั้นเวลาที่นักศึกษาหนุ่มต้องชำระคืนคือ 24x7x1,000 = 168,000 ชั่วโมง พอนำไปหารยี่สิบสี่ชั่วโมง จะได้เท่ากับเจ็ดพันวัน พูดอีกอย่างคือสิบเก้าปีกับอีกหกสิบห้าวันนั่นเอง ทีนี้มาขยายความกันต่อในส่วนของระยะเวลาในการยืม เมื่อผู้ยืมทุกคนกลับมาสู่เวลาปัจจุบันหลังจากยืมเวลาอดีตไป เวลาจะล่วงผ่านไปแล้วหนึ่งสัปดาห์ โดยหนึ่งสัปดาห์นี้จะเป็นกำหนดตายตัวของระยะเวลาในการยืม แต่เหตุใดเวลาที่ต้องชำระคืนของการยืมเพียงหนึ่งวันในระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์ถึงปาไปเกือบยี่สิบปีได้ แล้วเวลาที่ว่านั้นจะชดใช้ได้อย่างไร

คุณยายเจ้าของร้านรับจำนำพินิจสีหน้าของนักศึกษาหนุ่ม

พลางเอ่ย

“นึกเสียใจขึ้นมาทีหลังหรือเปล่าคะ แต่ถึงบอกว่าเสียใจตอนนี้ก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้แล้วนะ อย่างที่เคยบอกไป นี่คือกฎของจักรวาล หรือเรียกได้ว่าธรรมะ ลูกค้าได้รับโอกาสอันยิ่งใหญ่ในการย้อนกลับไปในอดีตซึ่งขัดต่อกฎแห่งเวลา ฉันจะอธิบายให้ฟังว่าทำไมเวลาที่ต้องชำระคืนถึงสูงขนาดนั้น ไม่ใช่ว่าฉันกำหนดขึ้นเองตามอำเภอใจแต่อย่างใด ธรรมะของจักรวาลคือการที่ลูกค้าต้องคืนเวลาให้แก่จักรวาลเจ็ดพันเท่าของเวลาที่ยืมจักรวาลไป โดยเหตุผลที่ต้องนำเวลาที่ยืมไปคูณกับระยะเวลาในการยืม คือหนึ่งสัปดาห์หรือเจ็ดคูณกับหนึ่งพันอีกที ถึงจะได้ผลรวมของเวลาที่ต้องชำระคืน เนื่องจากว่า ‘กฎการชำระคืน’ สวนทางกับแรงโน้มถ่วงของเวลา ตัวเลขหนึ่งพันที่นำมาคูณจึงเป็นจำนวนชั่วโมงที่ใช้ในการต้านแรงโน้มถ่วงของเวลา อย่างเครื่องบินที่ตกในแนวดิ่งด้วยความเร็วสูง การจะต้านแรงโน้มถ่วงเพื่อยกลำลอยกลับขึ้นไปอีกครั้งยังต้องใช้แรงมหาศาลเลย ใช่ไหมล่ะคะ ดังนั้นปริมาณเวลาทางกายภาพที่ใช้ในการย้อนเวลาจึงเท่ากับเวลาที่ยืมไปคูณระยะเวลาในการยืมหนึ่งสัปดาห์หรือเจ็ดคูณหนึ่งพัน นี่แหละค่ะกฎแห่งเวลาของจักรวาล ลูกค้าต้องจ่ายเวลาจำนวนมหันต์ให้แก่จักรวาลเพื่อเบี่ยงออกจากเวลาที่กำลังเดินไปข้างหน้า ส่วนการกลับจากอดีตมาสู่ปัจจุบันจะไม่ต้องทดแทนอะไร เพราะแรงผลักจะกลับมาทำงานในสภาพเดิม อย่างว่าค่ะ ได้อย่างก็ต้องเสียอย่างเป็นธรรมดา กฎหรือธรรมะของจักรวาลอันเที่ยงธรรมก็เป็นเช่นนี้ เวลาที่ลูกค้าชำระคืนมาจะเป็นทรัพย์สินของร้านรับจำนำ

และส่งต่อให้แก่ผู้ที่ต้องการยืมเวลาต่อไป”

คุณยายเจ้าของร้านรับจำนำอธิบายเสริม

“แต่ถ้าผิดสัญญาที่ว่าจะรักษาเวลาที่ยืมไปและกลับมาตามกำหนด หรือไม่สามารถทำให้ความปรารถนาลุล่วงได้ เวลาของผู้ยืมจะดับสูญไปอย่างรวดเร็ว สิ่งที่ควรระวังคือประตูเวลาที่พากลับมาสู่ปัจจุบันในวันครบกำหนดจะปิดตรงเวลา ต่อให้ช้าไปเพียงศูนย์จุดหนึ่งวินาทีก็ไม่ยกเว้น จนทำให้ไม่สามารถกลับมายังที่แห่งนี้ได้อีก และนั่นคือเรื่องน่าเสียดายยิ่ง เวลาของลูกค้าที่ดับสูญไปอย่างรวดเร็วจะกลับสู่อ้อมอกของจักรวาลทั้งหมด โดยไม่ตกถึงร้านรับจำนำแม้แต่นิดเดียว หากเป็นแบบนั้น ร้านรับจำนำจะไม่มีเวลาสะสมตลอดจนให้ใครยืมเวลาอดีตไม่ได้ เมื่อร้านรับจำนำไม่เหลืออะไรแล้วสุดท้ายกิจการก็จะล้ม”

นักศึกษาหนุ่มตั้งใจฟัง ดูคล้ายว่าจะเห็นใจ

“ผมไม่นึกเสียใจในสิ่งที่เลือกเลยครับ ผมย้อนกลับไปหนึ่งวันก่อนหน้าที่แม่จะประสบอุบัติเหตุ โทร. ห้ามไม่ให้แม่ไปสวดมนต์ แต่ก็ไม่เป็นผล จะให้โพล่งเรื่องถูกชนแล้วหนีออกไปก็คงไม่พ้นโดนมองว่าเป็นบ้า เลยจำใจปฏิเสธคำชวนไปต่างประเทศด้วยกันของแฟนแล้วกลับบ้านที่ต่างจังหวัด ผมบอกแม่ว่านัดสัมภาษณ์งานเลื่อนเป็นอาทิตย์หน้า และขอไปสวดมนต์ด้วยในเช้ามืดวันพรุ่งนี้ วันต่อมาหลังจากสวดเสร็จก็พาแม่กลับบ้านจนปลอดภัย ตอนนั้นผมดูนาฬิกาก็เกือบจะแปดโมงแล้ว ผมมีสัมภาษณ์ตอนเก้าโมง แต่ในเมื่อตัวผมยังอยู่ต่างจังหวัดย่อมทำได้แค่ถอดใจ ความจริงแล้วคน

ได้สัมภาษณ์มีแค่ผมคนเดียว น่าจะเป็นการสัมภาษณ์รอบสุดท้าย เพื่อรับเข้าทำงานแล้ว ถ้าไปสัมภาษณ์ ผมมั่นใจว่าอย่างไรก็ได้งาน ทำร้อยเปอร์เซ็นต์ เสียดายอยู่เหมือนกันที่ทิ้งโอกาสทองนั้นไป แต่จะทำอย่างไรได้ล่ะครับ การช่วยชีวิตแม่เป็นเรื่องสำคัญ พอเห็นว่าเหลือเวลาอีกสองชั่วโมง ผมก็ขึ้นแท็กซี่ตรงมาที่นี่ทันที ชัดเจนว่าผมได้ทำในสิ่งที่ควรทำแล้วครับ"

ท่าทีของนักศึกษาหนุ่มหนักแน่นแม้บ่าจะสั่นไหว ไครอสซึ่งเกาะอยู่บนโต๊ะมาตั้งแต่แรกพูดตามนักศึกษาหนุ่มซ้ำๆ พลางกระโดดอยู่กับที่

"ชัดเจนว่าผมได้ทำในสิ่งที่ควรทำแล้วครับ ชัดเจนว่าผมได้ทำในสิ่งที่ควรทำแล้วครับ ชัดเจนว่าผมได้ทำในสิ่งที่ควรทำแล้วครับ"

นักศึกษาหนุ่มมองนกแก้วแล้วยิ้มตาหยี หญิงชราเอ่ยชื่นชมเขาก่อนจะส่งบัตรประชาชนคืน

"เวลาที่ลูกค้าชำระมาจะกลายเป็นทรัพย์สินของร้านรับจำนำ ซึ่งจะให้ยืมแก่ผู้ใดก็ตามที่ต้องการเวลาอดีต ไม่ต้องเสียดายไปนะคะ ในกระบวนการนี้ฉันจะนำเวลาของลูกค้ามาแค่คนละหนึ่งปีเท่านั้น ฉันทำงานตรงนี้ได้เพราะยืมพลังมาจากจักรวาลน่ะค่ะ"

สิ่งที่พึงระลึก การที่ลูกค้ายืมเวลาเพียงยี่สิบสี่ชั่วโมงแต่กลับต้องชำระคืนถึงสิบเก้าปี (ละหกสิบห้าวันไว้ในฐานที่เข้าใจ) อาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่าเวลามากมายเหล่านั้นถูกร้านรับจำนำเวลากักตุนเอาไว้ จึงขอชี้แจงอย่างละเอียด อันดับแรก คุณยายเจ้าของร้านรับจำนำจะได้ส่วนแบ่งเวลาไปหนึ่งปีจากทั้งหมดสิบเก้าปี อนึ่ง

คือค่าตอบแทนที่คุณยายจะได้รับต่อลูกค้าหนึ่งคน ส่วนเวลาสิบแปดปีที่เหลือจะถูกจักรวาลเก็บกลับคืนและเหลือไว้เพียงเศษเล็กน้อย แต่เศษเล็กน้อยที่ว่าคือเท่าไรเป็นความลับที่ขอละเว้นการเปิดเผย จักรวาลรู้ 'จำนวนของเศษเล็กน้อย' ที่จะถูกใช้หมุนเวียนกู้ยืมอย่างเกิดประโยชน์และไม่เหลือทิ้งสูญเปล่าอย่างแม่นยำ ดังนั้นเวลาจำนวนมากที่กลายเป็นทรัพย์สินของร้านรับจำนำจากการให้ลูกค้ายืมเวลาอดีต แม้จะดูเหมือนกักตุน ทว่าความจริงไม่ใช่เลย

หากลูกค้าผิดสัญญาและไม่กลับมายังร้านรับจำนำ เวลาของลูกค้าจะหวนคืนสู่จักรวาลทั้งหมดในชั่วพริบตา หากลูกค้ารักษาสัญญาและกลับมายังร้านรับจำนำ จักรวาลจะเก็บเพียงเวลาส่วนใหญ่ที่ลูกค้าชำระคืนไป ในกรณีที่เป็นอย่างหลัง เวลาหนึ่งปีจะถูกแบ่งให้เจ้าของร้านรับจำนำ จากนั้นเวลาส่วนน้อยจะเหลือไว้ให้ผู้ที่ต้องการยืมเวลาอดีต ผู้คน (ลูกค้าของคุณยายเจ้าของร้านรับจำนำ) จึงมีเวลาไว้ใช้ต้านกฎแห่งเวลาด้วยประการนี้

ซอกหนึ่งในใจของคุณยายเจ้าของร้านรับจำนำรู้สึกเศร้า ขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้ รัศมีสีเขียวที่หมุนเวียนรอบกายของนักศึกษาหรี่แสงลงทันตาเห็น ขณะนี้เวลาเกือบยี่สิบปีของเขากำลังสลายไปอย่างรวดเร็ว ในวันข้างหน้านักศึกษาหนุ่มจะเจ็บป่วยหรือประสบ

อุบัติเหตุจนเวลาของตัวเองหมดเร็วกว่าที่ควรเป็น มนุษย์เรียกสิ่งนั้นว่า ‘ตาย’ ‘สิ้นชีวิต’ ‘ล่วงลับ’ ‘ลาโลก’ ‘ถึงแก่กรรม’

ดูเหมือนคุณยายเจ้าของร้านรับจำนำจะมองเห็นชะตากรรมอันใกล้ของนักศึกษาคนนี้ได้อย่างแจ่มชัด ไม่ใช่ว่าเธอไม่มีความรักต่อเพื่อนมนุษย์ แต่จะทำอย่างไรได้เล่า ระเบียบและธรรมะของจักรวาลอันสูงส่งคือสิ่งที่ไม่อาจขัดขืนได้